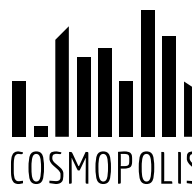

KOUZELNÁ PAŘÍŽ
obchůdek
S VŮNĚMI

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

REBECCA RAISIN

KOUZELNÁ PAŘÍŽ
obchůdek
S VŮNĚMI

Přeložila Jana Kordíková

First published in Great Britain by HQ,
an imprint of HarperCollins*Publishers* Ltd 2020 under the title
THE LITTLE PERFUME SHOP OF THE CHAMPS-ÉLYSÉES
Copyright © Rebecca Raisin 2020

Translation © Grada Publishing a.s. 2024, translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Cover design and motive by www.buerosued.de in Munich for Aufbau Verlage
GmbH &Co. KG in Berlin.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Jana Kordíková, 2024

ISBN 978-80-271-5218-6

Jeffovi. Podobně jako Del v této knize toužíme po tom,
abychom s tebou mohli strávit ještě den…

KAPITOLA JEDNA

Okénkem auta pronikalo slunce v zářivých svazcích paprsků a já se protahovala a snažila se zbavit únavy z cesty. Řidič pozvolna zastavil u vchodu do domu kousek od Champs-Élysées. Já si zpod ztěžklých víček prohlížela svůj nový příbytek a rozplývala se nad jeho velkolepou nádherou – od kovaného zábradlí na balkoně po složité reliéfy obklopující okna, jejichž bílé okenice byly dokořán, aby se dovnitř dostal svěží větřík. V truhlících rostla změť červených květin, které se snažily proniknout ke slunci.

Tady mám bydlet? Tohle místo se tak výrazně lišilo od mého rodného ranče v Michiganu, jako bych se ocitla na jiné planetě. Ještě jednou jsem poděkovala svým šťastným hvězdám.

„Mademoiselle," oslovil mě řidič zdvořile. „Aurelie se s vámi setká u vchodu."

„Díky, *monsieur*." Svižně vystoupil z auta, otevřel mi, vzal mi tašku a doprovodil mě k elegantnímu vchodu.

„Budete ještě něco potřebovat?" zajímal se anglicky s výrazným přízvukem.

Zavrtěla jsem hlavou a usmála se. „Ne, všechno je v naprostém po-

řádku. Díky za svezení.“ Mávla jsem mu na rozloučenou a on rychle vyrazil pryč. Zatroubil na nic netušící chodce. Podle mých dosavadních zkušeností by se dalo soudit, že všichni Francouzi jezdí, jako by závodili v Le Mans – neskutečně rychle, neustále troubí a zatáčky řežou tak prudce, jako by hořelo.

Podívala jsem se na hodinky a zvedla hlavu. Záclona ve druhém patře se zachvěla, jako by těsně za ní někdo stál. Aurelie? Přitiskla jsem si malý kufřík k tělu a čekala, zatímco mě opět začaly svírat pochyby.

Co když jsem neodhadla své možnosti? Co když ostatní uchazeči vědí mnohem víc než já, protože mají řádné vzdělání a tituly z chemie? Co když… přísně jsem se okřikla – už žádná *co když*! Byla jsem stejně dobrá jako ostatní, ne-li lepší. Při vytváření nových směsí jsem bez babičky měla trochu problémy, ale byla jsem si jistá, že je to jenom přechodné období a brzy budu moci využít svou nejsilnější zbraň – babiččinu prověřenou parfumérskou bibli. Navíc mi nechyběla vášeň, nadšení a touha po vítězství.

Upřímně řečeno bych klidně utekla i na Mars, jen abych unikla před stísněnými pocity vyvolanými neustálými klepy ve Whispering Lakes i před vším tím, co jsem tam nechala.

Přihlásit se do soutěže pořádané parfumářstvím Leclére byl nekonečný proces, přísně nás zkoušeli z každé složky tohoto oboru. Natáčela jsem videa, posílala vzorky parfémů, vedení firmy Leclére mě po Skypu testovalo v různých parfumérských oblastech, výrobě, míchání, metodách získávání jednotlivých složek, dozrávání parfémů a marketingových strategiích. Zpočátku se mračili, když jsem se jim zmínila o tom, že parfémy používám i k léčení nejrůznějších neduhů, proto jsem o tom raději přestala mluvit a soustředila se na

to, abych je nalákala na tajné recepty, které jsem vyvinula s babičkou. Naštěstí mi je přenechala jako svůj odkaz, ale já moc dobře věděla, že musím vystoupit z jejího stínu a co nejdřív se osamostatnit. Ale pracovat bez ní mi připadalo úplně špatné. Jako by mi chyběla část duše.

Poslední kolo přihlašování trvalo měsíce, mnohokrát jsem si myslela, že jsem propadla, takže když mi zavolali, připadalo mi, že si to opravdu zasloužím. A ani načasování snad nemohlo být lepší. Dostala jsem příležitost vymanit se z maloměstského života, a navíc dostat na novou úroveň i své parfumářské schopnosti.

Hlavní cenou byla štědrá finanční částka a příležitost navrhnout řadu parfémů, která by mi v nepříjemně uzavřeném světě vůní otevřela mnoho dveří.

A teď jsem stála v nejromantičtějším městě na světě, kousek od parfumerie Leclére. Nebyla jsem si úplně jistá, ale pronikaly ke mně lákavé vůně jasmínu, cedru a francouzské vanilky, které se linuly letním dnem a vábily mě jako vonný Krysař. Zvládnu odolat pokušení kráčet za svým nosem? Ta směs vůní byla úplně omamná a stála by za bližší zkoumání…

Zatímco jsem se rozmýšlela, jestli tam nenakouknu, rozvázal se mi šátek a odletěl na druhou stranu ulice. Hedvábí se vlnilo ve větru. Automaticky jsem sešla z obrubníku, abych ho chytila, zrovna ve chvíli, kdy se kolem mě nebezpečnou rychlostí prohnalo auto, které mě srazilo zpátky na chodník. S hlasitým žuchnutím jsem tvrdě dopadla na zem, čímž utrpělo moje *derrière*, ale taky moje hrdost.

Roztřeseně jsem se nadechla a na druhé straně ulice jsem zahlédla přitažlivého muže. Tvářil se velmi ustaraně a i v tmavě zelených očích byly znát obavy. Já zrudla a směrem k tomuto svědkovi

mé téměř smrtelné nehody jsem omluvně pokrčila rameny. Naše pohledy se na zlomek vteřiny setkaly. Zastavil se čas a rozbušilo se mi osamělé srdce. Ten pocit však rychle nahradily rozpaky, tak jsem zavřela oči, napočítala do deseti a snažila se srdce zase zpomalit. Když jsem znovu zvedla hlavu, krátce kývl a pokračoval směrem po Champs-Élysées s rukama v kapsách džínů a černými vlasy rozcuchanými větrem.

Jejda! Musela jsem si připomenout, že už nejsem ve Whispering Lakes a nemůžu se do silnice vrhat tak bezstarostně jako doma. Trochu mě utěšilo, že si o mě ten muž dělal takovou starost. Zároveň to ve mně probudilo touhu.

Vstala jsem, oprášila se, urovnala si sukni a vtom se objevila Aurelie. Měla dokonale upravené vlasy a bezchybný make-up, sebejistě kráčela na vysokých podpatcích. Když mě přišla pozdravit, voněla po indické růži, kterou přímo zbožňuju. Měla držení těla tanečnice, byla pružná a elegantní, což byly charakteristické rysy spousty Francouzek. Rodily se tak? Nebo se to naučily až v průběhu života? Záviděla jsem jim to. Moje nově koupené oblečení mi náhle připadalo úplně nemožné, na první pohled bylo vidět, že jsem si ho opatřila v běžné konfekci.

„Vítejte, Del." Mile se usmála a uvedla mě do luxusní vstupní haly plné zlacení, tmavého dřeva, sametových závěsů, vůně leštěnky a šepotů z minulosti. Byla to obrovská a vznešená místnost, musela jsem se ze všech sil ovládat, aby mi ohromeně nespadla brada.

Aurelie se usmála, jako by poznala, na co myslím. „Vítejte v Paříži," přivítala mě anglicky s výrazným přízvukem. „Odvedu vás do pokoje, abyste se tu mohla ubytovat. Pak snad dorazí i Seb, aby vás pozdravil."

Snad? Sebastien se po otcově smrti stal ředitelem parfumářství Leclére, ale zatím jsem s ním ani jednou nemluvila, i když už jsem si kvůli soutěži snad milionkrát telefonovala s jinými členy vedení. Popravdě řečeno jsem se na seznámení s tím záhadným mužem opravdu těšila, protože se o něm moc nevědělo. A vůbec nic jsem se o něm nedozvěděla ani na internetu.

„Už se nemůžu dočkat, až ho poznám," prohlásila jsem a pak jsem nedokázala ovládnout zívnutí. Sakra! To je jasný projev špatného vychování a babička by mi za to určitě okamžitě vyčinila.

„Ta dlouhá cesta musela být příšerně únavná," poznamenala s úsměvem Aurelie.

„Ano," rozesmála jsem se. „V letadle jsem pořád sledovala nějaké seriály, ale zřejmě jsem radši měla zkusit usnout." Kdo mohl tušit, že cestování letadlem je tak zábavné? Ty malé pytlíčky buráků a plastové sklenky na levné šampaňské – všechno jsem ochotně přijímala a radovala se z toho. A teď jsem byla tak přetažená, že jsem cítila jen vzrušení a další vlnu nervozity.

„Podle mého si člověk má užívat každý okamžik. Život se má žít naplno."

Francouzka působila velmi vřele; rozhodně se nechovala tak odměřeně, jak jsem od Leclérových očekávala. Roky se vyhýbali tisku a tvrdili, že jejich parfémy mluví samy za sebe a že oni odmítají jejich příběhy špinit těmi svými, takže jsem od ní čekala, že bude uzavřenější, ne tak přátelská.

Po smrti hlavy rodiny Vincenta se situace začínala měnit. Pro tuto rodinu totiž bylo velmi netypické, že by otevřela své dveře a pustila si dovnitř někoho cizího. Chystá se syn a dědic Sebastien také zapsat do historie výroby parfémů? Mají v plánu svou firmu rozvíjet?

Pořádají tajně konkurz na nového hlavního parfuméra? Tolik otázek zatím zůstávalo nezodpovězených.

Sebastien se skvěle dokázal vyhýbat paparazziům, takže to po několika letech vzdali a nikdo netušil, jak vlastně vypadá. Já si představovala typického zaníceného parfuméra – se staženým obličejem, úzkými rty, co se snad v životě nedostal na slunce. I já si musela přiznat, že by mi neuškodila zdravá dávka vitaminu D.

„Pojďte tudy, chci vám něco ukázat," vybídla mě Aurelie a vedla mě do domu.

Já se držela jejího svižného tempa a pak jsem náhle prudce zastavila. Přede mnou totiž stála úžasná parfumerie Leclére. Při pohledu na legendární obchod se mi zrychlil tep. Už roky jsem toužila po tom, abych vstoupila do této provoněné nirvány! Každý pořádný parfumér měl firmu Leclére a její odkaz v hluboké úctě – proslavila se po celém světě, protože Vincent výrobu parfému obrátil vzhůru nohama a provedl v ní revoluční změny. Obchod se podobal staré apatyce, a když ho člověk viděl na vlastní oči, úplně se mu tajil dech. „Aurelie, tohle je pohled jako ze sna!"

„Je to taková zmenšená verze říše divů…"

Fasáda obchodu z tmavých kamenů byla zašedlá letitým působením živlů. Okraje oken zdobily nabírané závěsy modrozelené barvy. Uvnitř před zlatými vitrínami stály starožitné židle s tmavě modrým čalouněním. Stěny lemovaly skříňky plné suků a odřenin, ve kterých se uchovávaly nejrůznější masti a roztoky. Uprostřed visel černobílý portrét mistra – Vincenta Lecléra. Podivína s laskavýma očima a tajnůstkářským úsměvem.

Pod bodovými světly zářily lahvičky parfémů. Každá byla jiná – některé byly zdobené jemnými zlatými korálky, jiné měly zátky

z broušeného skla. Jaké kouzelné vůně asi obsahovaly? Musela jsem se ze všech sil ovládat, abych nevběhla dovnitř a všechny je nevyzkoušela na hebké kůži na vnitřní části zápěstí. Ve chvíli, kdy jsem se odlepila od okna, jsem zahlédla ženu, která se velmi podobala rudovlasé a energické britské zpěvačce. Když se ozval i její proslavený ordinérní řehot, už jsem si byla jistá, že je to ona.

Jestli je pravda, co se proslýchá, tak Leclérovi zásobovali největší hvězdy showbyznysu, ale rodina se pochopitelně o žádném ze jmen nikdy nezmínila. „Nebyla to…?" A nezměnilo se to ani dnes; Aurelie se na mě jen zlehka usmála a povytáhla obočí.

Aurelie mi oknem ukazovala nejrůznější důležité věci – hezkou růžovou židli s vysokým opěradlem, co kdysi patřila princezně, která už z našeho světa dávno zmizela. Vincent ji získal darem spolu s její starožitnou toaletkou, ke které si mohli sedat zákazníci a pozorovat svůj odraz v zrcadle. Nenavštěvovala princezna obchod tajně v noci, protože to zrcadlo vlastně bylo portálem do jiného světa? I když je ta představa možná přitažená za vlasy, parfumerie přesně takovým dojmem působila – že to v ní úplně překypuje magií.

A navíc byla tak typicky francouzská, že jsem měla pocit, jako bych vstoupila do starožitné pohlednice. I když tu Jen nebyla, zřetelně jsem slyšela její hlas. *No to je tedy něco,* vyhrkla by, *ty máš ale štěstí, že se můžeš podívat do Paříže.* Kdyby tak Jennifer, moje dvojče, mohla tuhle parfumerii vidět. Svírala by mi ruku a ze všeho by se rozplývala jako malé dítě.

Když jsem na ni pomyslela, přepadla mě tupá bolest u srdce. Malé šťouchnutí mi připomnělo, že jsme poprvé v životě každá pod jiným kouskem oblohy. Předtím vždycky napodobovala moje pohyby, dokončovala za mě věty a byla úplně stejná jako já, až na

to, že vůbec neměla rozvinutý čich. Čemuž se skoro nedalo věřit, protože já vůně žila, dýchala a snila o nich. I tak jsme ale plánovaly, že si založíme vlastní firmu. Představovaly jsme si malou parfumerii, ze které se postupně stane impérium, díky kterému nás to z malého městečka v Michiganu katapultuje do stratosféry. Tento projekt byl však odložen. Definitivně, pořád ještě mě bolelo, jak snadno mě vyměnila. Od ní bych to nečekala ani za milion let – vždyť byla moje dvojče a toužila po stejných věcech jako já. Nebo jsem si to aspoň myslela.

Ale teď jsem byla tady a mohla jsem začít znovu a tak vůbec.

„Na prohlídku parfumerie budete mít spoustu času," ujistila mě Aurelie, čímž mě vrátila do přítomnosti. „Prozatím vám ukážu, kde teď nějakou dobu budete mít domov."

Pak Aurelie bez jediného zvuku plula po schodech nahoru, zatímco já za ní dusala, vláčela kufr a snažila se nefunět a nehekat, jako bych byla v dokonalé kondici. Celý prostor byl prosycený vůní francouzské kuchyně; česnekem na másle, bílým vínem, čerstvým tymiánem a nějakou lahůdkou, co se mírně dusila v hrnci. Všechny ty omamné vůně ke mně procházely zdmi.

„Když půjdete chodbou doleva, najdete obývací pokoj, za ním je společná kuchyně a jídelna. Pokud budete mít zájem o něco konkrétního, dejte mi vědět. U sebe v pokoji máte malý kuchyňský kout, ale když si budete chtít uvařit pořádné jídlo, budete muset používat společnou kuchyni. Doufám, že se vám bude líbit."

Vděčně jsem přikývla.

„Budete mít spolubydlící, naši pařížskou uchazečku Clementine. Kdybyste něco potřebovala ode mě, tak na nočním stolku najdete informační materiály, kde jsou i moje kontaktní údaje. Odpoledne

máte volno, i když už z něj vlastně moc nezbývá. Večeře bude v osm u nás v bytě. Tam vás přivítá i Sebastien."

„*Merci,* Aurelie," pípla jsem a zmohla se na úsměv. U večeře budu mít spoustu času na to prohlédnout si i ostatní soutěžící – zjistit, odkud jsou, a co je nejdůležitější, jaké mají parfumářské schopnosti. Nemohla jsem se dočkat, až se seznámím s lidmi, kteří neznají každičký detail z mého života, tak jako všichni doma.

Tady budu jen sama za sebe, ne jako Jenino dvojče, dcera potulných hipíků. Vlastně to jistým způsobem může být nový začátek. Takhle sama se o sobě možná dozvím věci, o kterých jsem dosud netušila. Dostanu se z akvária přímo do nejkrásnějšího města na světě. Kým se tu stanu?

KAPITOLA DVĚ

Uvnitř nového příbytku jsem hodila kabelku na jednu z postelí a rozhlédla se kolem sebe. Místnost sice nebyla velká, ale dokonale čistá. Většinu prostoru zabírala dvě dvojlůžka s kvalitním bílým povlečením a nadýchanými polštáři.

Pokoj byl světlý a prozářený a působil typicky pařížsky, a to díky drobným detailům zajišťujícím, aby to zde vypadalo domáčtěji. Na starožitném prádelníku stála váza s pivoňkami, které voněly celou místností. Měla jsem tu i malou koupelnu s měkkými bílými ručníky a u balkonu stál kuchyňský kout, což byl v podstatě jen ostrůvek s pomůckami na přípravu čaje a kávy a malou lednicí vespod. Odolala jsem touze zavolat sestře, což bych za normálních okolností určitě udělala. Teď jí však musím dokázat, že bez ní dokážu žít. Že už ji nemusím každých pět minut kontrolovat. Nebo snad ne?

Z balkonu jsem zahlédla majestátní Vítězný oblouk, který se tu už stovky let elegantně tyčil. Avenue des Champs-Élysées byla plná turistů s fotoaparáty kolem krku a držících mapy. Po rukou jim stékala tající zmrzlina. Auta se po třídě hnala tam a zase zpátky a ke

mně doléhalo neskutečné množství přízvuků. Vše se zdálo tak naprosto hektické!

V chodbě se ozval jakýsi rozruch, tak jsem se za tím zvukem otočila, abych zjistila, co se děje.

Rozléhal se tam francouzský hlas a také byla slyšet kolečka kufru, možná dvou.

„*Excusez-moi,* pusťte mě, prosím. *Oh là là*, to je ale tíha."

Tu ženu jsem ucítila dřív, než jsem ji spatřila. Její parfém tvořila výrazná směs smyslného fíku, překypujícího intenzivní sladkostí typickou pro zralé plody.

„*Bonjour, bonjour,* potřebuju projít." Vypadalo to, že se prodírá davem, hlasitě přitom dusala chodbou a hledala svůj pokoj, tedy spíš náš pokoj. Chvilku se ve mně tajil dech. To pokaždé přichází takhle nahlas?

O pár okamžiků později se dveře rozlétly a stála v nich ona.

„Del!" vyhrkla, vrhla se na mě a objala mě, jako bychom byly staré kamarádky. Úplně mi tím vyrazila vzduch z plic. „Já jsem Clementine a tolik jsem o tobě slyšela. O té mladé Američance s nejlepším nosem v našem oboru." Když mě konečně pustila, lapala jsem po dechu a pak si svou spolubydlící důkladně prohlédla. Byla přímo úžasná, s ženskou figurou v těsných šatech a výrazně nalíčenými tvářemi. Vedle jejích smyslných křivek jsem si se svou štíhlou postavou připadala jako kluk.

Moje nenápadně hnědé vlny a obličej s přirozeným make-upem se nemohl rovnat vodopádu jejích světlých kudrn, jasně modrým nevinným očím a křiklavým šarlatovým rtům. Působila naprosto neuvěřitelně, tak výrazně jako by snad měla vystupovat v burlesce. Já se v módě celkem vyznala; poslední trendy jsem sledovala, ale

Clementine byla úplně jiná liga. Člověk musel mít velkou odvahu, aby se oblékal v tomhle stylu a dokázal to unosit.

„*Bonjour!* Moc se mi líbí, jak jsi oblečená," pozdravila jsem ji s širokým úsměvem.

Ona však mému komplimentu nevěnovala pozornost, místo toho zavrtěla hlavou a teatrálně si povzdechla. „Tohle?" Ukázala na svou postavu připomínající přesýpací hodiny, oblečenou do rubínově rudého sametu. „Jsem trochu… jak se to jenom říká? Jo, závislá na třešňovém koláči *clafoutis*. Není mi pomoci a musím jíst další a další kousky té sladkosti." Pomlaskla si. „Že Francouzky netloustnou…? Tak se to přece říká, ne? Pchá. Francouzky si můžou dělat, co se jim zamane! Můžou být tlusté, hubené, čtvercové, trojúhelníkové, to je mi úplně jedno! Mně nikdo nic nařizovat nebude! Znáš moji *maman*?"

Tu jsem samozřejmě neznala, ale to stejně na její vyprávění nemělo žádný vliv. „No, tak ta říká, že když budu dál jíst takhle, nikdy se nevdám. Prý s takovými chutěmi nejsem pravá Paříženka! Že se mám trochu ovládat!" Cukla sebou, jako by to snad bylo sprosté slovo. „Ale proč? Proč bych se měla připravovat o potěšení? Když to bude ten pravý, tak mě přece bude mít rád takovou, jaká jsem." Poplácala se po mírně zvednutém bříšku. „A do té doby budu jíst, cokoli si zamanu a kdykoli na to budu mít chuť."

Pak kolem nás náhle kráčela další dívka s výrazně rudými a dokonale rovnými vlasy. Zastavila se a opřela se o zárubeň. „Tady nejde o to si něco upírat, Clementine, ale důležitá je zdravá rovnováha." Zrzka dlouhým pohledem dala jasně najevo, že podle ní je Clementine jednoznačně na šikmé ploše mířící k nerovnováze. Dvojice se očividně znala, i když druhá dívka měla anglický přízvuk.

„Pchá," ulevila si Clementine. „Proto taky mají tyhle dívky pořád tak špatnou náladu." Mávla na zrzku rukou s dokonalou francouzskou manikúrou. „Mají totiž hlad."

Musela jsem se plně soustředit, abych Clementininu emocionálnímu, zbrklému projevu s výrazným přízvukem rozuměla. Navíc jsem musela ze všech sil ovládat smích. Byla tak teatrální a mnohem otevřenější než Paříženky, se kterými jsem se dosud setkala.

Angličanka obrátila oči v sloup a podala mi ruku. „Já jsem Kathryn. Pocházím z Londýna. Na Clementine si zvykneš – pořád se chová, jako by stála na jevišti."

Clementine lehkomyslně pokrčila rameny. „Kathryn žila v Paříži, když tu před milionem let chodila na parfumérské kurzy. Tenkrát ještě třešňový *clafoutis* jedla a byla mnohem šťastnější, to ti teda povím."

„Před pár lety jsem tu studovala, ale Clem dělá, jako bych už byla za zenitem nebo tak. Tenkrát jsem si možná víc dopřávala, ale lidé dospívají a mění se. Minimálně někteří." Významně se na Clementine podívala.

Bylo na první pohled jasné, že i když se takhle špičkují, což zřejmě dělají jen kvůli mně, jsou to kamarádky.

„Já jsem Del, z Michiganu v Americe." Už to nebylo Del a Jen. Ani Jen a Del. Sakra. To znělo divně.

„My víme," prohlásila Kathryn a zajiskřilo jí v očích. „A proslýchá se, že si na tebe máme dávat pozor."

Naklonila jsem hlavu na stranu a přemýšlela, co na to vlastně říct. „O tom nic nevím." Bude lepší, když schopnosti, které podle nich mám, budu trochu shazovat. Nechtěla jsem, aby se proti mně spojily, až dostaneme první úkoly.

Kathryn si založila ruce. „Nemusíš být tak skromná," okřikla mě a pohodila vlasy. „Víme o tobě první poslední, že tě všechno naučila tvá milovaná babička…" Ta věta zůstala viset ve vzduchu.

Jak ví o mně a babičce? Vždyť jsme z úplného zapadákova…

„Kdo vám to řekl?"

„Když člověk ví, kam se dívat, tak se informace hledají velmi snadno," prohlásila Kathryn. „Sociální sítě jsou prostě skvělé."

„*Oui,*" vložila se do hovoru Clementine. „Nezáleží na tom, jak jsme to zjistily, ale víme, že jsi neskutečně ambiciózní a máš nos, který se možná vyrovná i Anais Laurentové…"

Jejímu průhlednému pokusu, jak mě přimět, abych se přiznala, že jsem jednou z největších favoritek, jsem se musela zasmát. Na tohle jí neskočím. Bylo sice jasné, že trochu šťouraly v mé minulosti, ale nic zásadního stejně vědět nemohly.

„Myslím, že přirovnání k Anais Laurentové je trochu přehnané." Anais Laurentová pro další ženské parfumérky umetla cestu do tehdy výlučně mužského oboru. Její nos byl proslavený a její parfémy se prodávají ještě dnes, i když je navrhla už před půlstoletím. Každý parfumér toužil vyrobit tak oblíbenou směs, že bude žít ještě dávno po jeho odchodu z tohoto světa, tak jako se to povedlo Anais.

Clementine přimhouřila své výrazně nalíčené oči. „Tady nemá cenu předstírat skromnost, Del. Prostě přiznej, že chceš vyhrát, a všichni budeme hrát fér, *non*?"

Clementinina otevřenost mě fascinovala, ale dál jsem se tvářila neutrálně. „Jistě! A doufám, že i tak z nás můžou být kamarádky."

„To už přece jsme." Clementine hodila kabelku na manželskou postel u balkonu, kterou už jsem si předtím zabrala já. „Tak povídej," začala. „Jaký ti připadal ten konkurz? To byla síla, co?"

Rozchechtala jsem se. „To máš teda pravdu! Ke konci už jsem si říkala, že se sem snad ani nedostanu. Těch testů bylo tolik! A když je člověk musel dělat přes videohovor…“

Obrátila oči v sloup. „Přesně tak. Při těch videohovorech se mi tak hrozně třásly ruce, že jsem se divila, že mi můj parfém prostě neupadl a neroztříštil se na tisíc kousků. Ale jsme tady! Proč ses vlastně přihlásila, Del?“

Založila jsem si ruce a přemýšlela. „Ze spousty důvodů: abych se seznámila s tajemnými Leclérovými, kvůli dobrodružství, cestování…“ A touze po vítězství. „Výroba parfémů mi vždycky přinášela tu největší radost.“ Bez babičky už jsem však při jejich výrobě radost hledala jen s obtížemi. Vlastně mě přestalo těšit úplně všechno a Jen si myslela, že díky téhle soutěži bych mohla najít cestu zpátky… Nebo to předem připravila, aby se mě zbavila?

„Jasně,“ řekla Clementine a znovu mě vrátila do reality. „My ale slyšely, že sis se sestrou chtěla v New Yorku otevřít parfumerii, jenže ona si to rozmyslela. To pro tebe muselo být těžké, vždyť jste si tak blízké. A ona se všeho vzdala kvůli nějakému chlapovi…“

Omráčeně jsem tam stála a přemýšlela, jak se o tom mohla dozvědět. Já se nikomu moc nesvěřovala a rozhodně jsem si nevylévala srdce na sociální sítě. „A jak tohle můžeš vědět, Clementine?“ Snažila jsem se znít uvolněně, ale i tak v tom bylo znát napětí.

„Náhodou znám pár lidí na Manhattanu a ti se mi zmínili, že ses nabídky na krásný obchůdek musela vzdát dřív, než jsi vůbec vkročila do New Yorku. To je *tragique,* ne?“

Náhle jsem musela polknout slzy, otočila jsem se a předstírala, že něco hledám v kabelce. Jak je možné, že zná zrovna tuhle část mé minulosti? Vzdát se toho obchůdku mě neskutečně bolelo, ale

nemohla jsem do New Yorku jet sama a bez Jeniny poloviny investice. V podstatě to bylo hlavně kvůli penězům – bez ní jsem na to prostě neměla. A nebylo to nic příjemného, navíc jsem moc dobře věděla, že ceny nemovitostí už nemusí být tak příznivé a já už si ho nikdy nebudu moct dovolit. Jen by mi možná své úspory půjčila, ale já ji o to nemohla žádat. Když do toho nechtěla jít se mnou.

„Já tě rozrušila?" ujišťovala se Clementine.

Nasadila jsem úsměv. „Vůbec ne. Stejně se do New Yorku chystám, ale nejdřív jsem chtěla vidět Paříž." *A vyhrát tu peníze, abych mohla odjet do New Yorku…* To jsem v očích opravdu měla tolik zoufalství?

„Dobře, no, musíme si dávat pozor na Anastázii, protože je to tak trochu parfumářská kouzelnice. Ale prý je taky neskutečně sobecká," pokračovala Kathryn, protože zřejmě vycítila, že bude nejlepší změnit téma.

A mě náhle, jako lusknutím prstů, přepadlo vyčerpání. Bylo to kvůli Clementine a kvůli tomu, jak se mi šťourala ve vzpomínkách? Narovnala jsem ramena – jednou jsem sem přijela vyhrát, tak taky vyhraju.

Dívky sice taky byly soutěživé, ale aspoň se k tomu nestyděly přiznat. Neskrývaly, že v téhle hře jde o hodně a ony chtějí být první. Bylo od nich statečné, že hrály takhle otevřeně. Spojenectví stranou, aspoň díky tomu víme, jak na tom jsme. Nebo snad ne?

Paříž mi náhle přišla od Whispering Lakes tak neskutečně daleko…

KAPITOLA TŘI

„Před večeří mám schůzku s kamarádem," oznámila mi Clementine a významně na mě mrkla, takže jsem nebyla na pochybách, že „kamarád" to úplně není. „Brzy se vrátím!" Poslala mi dva vzdušné polibky a při odchodu houpala boky jako filmová hvězda.

Zabzučel mi telefon a objevilo se na něm Jenino jméno. *„Bonjour, mademoiselle,"* pozdravila jsem ji s neskutečně špatným francouzským přízvukem, kterým jsem se snažila zamaskovat fakt, že vlastně netuším, jak se k sestře chovat. Byl to velmi neobvyklý pocit a doufala jsem, že přejde.

„Jen se na sebe podívej, ty už jsi tam úplně zdomácněla!" prohlásila. Nikdy předtím jsem se od Jen neocitla tak daleko – a teď jsme najednou byly každá na jiném světadílu. „Tak povídej? Jaká byla cesta? Je Paříž opravdu tak krásná, jak se říká?"

Já spadla na postel a začala vyprávět, jako by se vůbec nic nezměnilo a já vůbec nebyla zklamaná. Vylíčila jsem jí všechny detaily až na to, jak jsem se málem nechala přejet autem a jak se můj pohled střetl s pohledem toho krásného neznámého. Zbytečně by si dělala starost, jak v tom velkém světě obstojím.

„Takže žádní sexy muži? Pilot, tvůj řidič ani žádný zaměstnanec od Leclérových? Vsadím se, že jsou všichni krásní takovým tím zachmuřeným, francouzským způsobem."

Mlaskla jsem. „Já sem nepřijela za láskou, Jen. Jak dobře víš." Což byla dost citlivá záležitost, s ohledem na to, že…

Odfrkla si. „Neříkej mi, že ve městě lásky ti nezbyde čas na krátkou aférku?"

„Městě světel," opravila jsem ji. Dobře věděla, jak je pro mě tahle soutěž důležitá a čeho všeho jsem se vzdala, abych se jí mohla zúčastnit. Zejména pak své práce, kde jsem neměla žádnou perspektivu, a finanční jistoty. Když nevyhraju, tak se vrátím domů nezaměstnaná, a to nemíním připustit. Zvlášť za dané situace.

„Ale Francouzi jsou přece hrozně sexy, tak hrozně sexy, že je člověk ochotný hodit opatrnost za hlavu." Jenin poslední projekt spočíval v tom, že se mi za každou cenu snažila najít spřízněnou duši. Ale to jenom proto, že ona sama se taky zamilovala. Najednou pořád mluvila o tom, že támhleten chlap by určitě stál za hřích a že s tímhle bych určitě měla úžasná miminka, tak proč si mu jednoduše neřeknu o telefonní číslo. Jako bych snad byla nějak zoufalá a snažila se za každou cenu vdát, což tedy rozhodně nebyla pravda. Tahle její romantická stránka byla něco úplně nového a já se nemohla dočkat, až ji to přejde. Jasně, já taky toužila po pohádkových koncích, lásce, manželství, dětech, ale nejdřív jsem si musela rozjet kariéru. Láska bude muset počkat. Randění mi navíc vůbec nešlo. Všechny moje předchozí vztahy postupně vyšuměly, protože když jsem se zabrala do výroby parfémů, všechno ostatní zmizelo, což zdravým vztahům tak úplně neprospívalo. Když jsem se na romantické schůzky opakovaně dostavovala o den později, mělo to

své následky; navíc jsem ještě z nikoho nebyla tak úplně vedle. Což vlastně bylo dost skličující, protože už se mi blížila třicítka.

Ať už potkám kohokoli, musí pro mě být stejně důležitý jako parfémy, a když člověk pochází z tak maličkého městečka jako já, snadno zůstane nezadaný. Nebyl tu totiž tak úplně nejlepší výběr.

Jediný příslib lepší budoucnosti mi přinášela výroba parfémů. Díky ní jsem mohla mít jistotu. Své rodiče jsem sice měla moc ráda, ale nechtěla jsem skončit jako oni – bez zaměstnání, bez ambic, závislá na péči blízkých.

„Tak co?" zopakovala Jen. „Někoho jsi potkala, viď?"

„Cože? Ne. Vždyť jsem tu sotva pět minut!" vyhrkla jsem zoufale. „Koukni, je mi jasné, že mezi žabáky lze najít spoustu princů, ale komu na tom záleží? To je asi tak poslední věc, která mi dělá starosti." Vzhledem k tomu, že jsem ztratila pevnou půdu pod nohama, musela jsem jít dál a hledat si jinou budoucnost, jinak bych skončila doma bez jakéhokoli úspěchu a z mého pětiletého plánu by se stala jen slova na cáru papíru. Na takovéto hraně jsem se ještě nikdy nepohybovala. Jistě, dál jsem plánovala jet do New Yorku, ale teprve, až na to budu mít dost peněz, a zatím mi v cestě stála spousta překážek.

„To by fakt byla ztráta času, kdyby ses trmácela až do Paříže, aniž bys políbila Pařížana…" prohlásila zasněně, protože se nechala pohltit pařížskou romantickou atmosférou a na nic jiného myslet nedokázala.

„A pak prohrát v soutěži, vrátit se domů a žadonit, aby mě vzali zpátky na moje místo? Na místo, kde parfémy prodávám, místo abych je vyráběla? Ani náhodou. To se prostě nestane! New York volá…" Co se stalo, stalo se, na tom už nic nezměním, ale i tak se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kouzelná Paříž - Obchůdek s vůněmi**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.